

# == CONTACT ==



**MEDEDELINGENBLAD VAN DE VERENIGDE  
DOOPSGEZINDE GEMEENTE BARSINGERHORN/ZIJPE  
NOORD-ZIJPE ZUID-WIERINGERMEER/MEDEMBLIK**

## Adressen

Predikant                   Ds. Jelle Waringa  
Tel.   06-252 90 372  
email: [jelle@waringa.frl](mailto:jelle@waringa.frl)

Voorz. Secr.  
Kerkenraad                W. Hofman  
Korfwaterweg 6  1755 LB Petten  
06 17 33 89 44

Boekhouder                A. Dijkstra  
Schoener 3  1771 EA Wieringerwerf  
0227-501050

Rabobank Schagen    NL 92 RABO 030 56 01 458  
Gironummer            NL 43 INGB 0000403833

Zusterkring             zr. R. Blokker Swaag



Vermaning te Schagen  
Cornelis Bokstraat 1  
1741 GT Schagen



Vermaning te Medemblik  
Tuinstraat 7  
1671 AH Medemblik

Internet: <http://www.dgschageneo.doopsgezind.nl>  
Email: [info@dgschageneo.doopsgezind.nl](mailto:info@dgschageneo.doopsgezind.nl)

### **Inleveren kopij:**

De kopij voor het febr/mrt nummer van Contact inleveren  
vóór 15 januari 2022.

Indien mogelijk digitaal per email naar  
kaan.ontwerp@12move.nl

Als dit bij U niet tot de mogelijkheden behoort graag  
duidelijk geschreven, sturen naar:

br. K.J. Kaan  
Witte Paal 74  
1742 NV Schagen  
0224-218 244

Van uw voorzitter,

Deze week las ik een stukje met de kop: vanaf Advent bewust toeleven naar Kerst, dus naar het Licht. Dat is misschien een goed thema voor mijn stukje.

De dagen worden korter; de nachten langer: de kaarsjes-tijd is alweer volop aangebroken. Els en ik hebben ons kaarsje van vorig jaar ook weer branden, alhoewel branden is niet het goede woord, want het is een het elektrisch kaarsje van de gemeente! Een lichtpuntje!

Want licht is één van de mooiste dingen op aarde.

Een verzamelwoord voor talloze soorten licht: daglicht, zonlicht, maanlicht, sterrenlicht, kaarslicht, gefilterd licht, wenkend licht, licht in de duisternis, stoplicht en zo kan ik er nog wel een paar opnoemen., maar nu weer terug naar Advent en Kerst.

Wat herinner ik me nog van advent van vorig jaar?

Vorig jaar zaten we midden in de pandemie en konden we elkaar niet ontmoeten om op de bekende manier Kerst met elkaar te vieren.

Dit jaar leek het allemaal beter te gaan en goed te komen, maar ..... Corona/COVID brengt weer veel ruis op de lijn en we moeten toch maar weer even afwachten hoe dit zich ontwikkelt. Ik hoop dat de maatregelen na Sinterklaas wat verruimd zijn. Ik denk dat ik dat zou willen benoemen als het eerste lichtpuntje waar we op hopen!

We kunnen zelf ook een lichtpuntje zijn. Door bijvoorbeeld iets te betekenen voor iemand, door te laten merken dat je aan iemand denkt of door iets kleins voor hem of haar te doen, iets waar iemand mee geholpen is.

Lichtpuntjes in de donkere tijd van Advent. We kunnen thuis een kaarsje branden. Bijvoorbeeld om aan iemand te denken die ziek is of het heel moeilijk heeft, voor iemand die je mist of een kaarsje om op weg te gaan naar Kerst: de geboorte van het Licht der wereld. Het licht dat ons tot steun kan zijn in ons en ons de weg wijst door het doolhof dat deze wereld in wezen is.

Het Licht dat ons eigen innerlijk licht voedt en bewaakt.

Al schrijvende moet ik steeds denken aan één van mijn meest geliefde liederen:

Lied aan het licht van Huub Oosterhuis.

Licht dat ons aanstoot in de morgen,  
voortijdig licht waarin wij staan  
koud, een voor een, en ongeborgen,  
licht overdek mij, vuur mij aan.  
Dat ik niet uitval, dat wij allen  
zo zwaar en droevig als wij zijn  
niet uit elkaars genade vallen  
en doelloos en onvindbaar zijn.  
Licht, van mijn stad de stedehouder,  
aanhoudend licht dat overwint.  
Vaderlijk licht, steevaste schouder,  
draag mij, ik ben jouw kijkend kind.  
Licht, kind in mij, kijk uit mijn ogen of  
ergens al de wereld daagt  
waar mensen waardig leven mogen  
en elk zijn naam in vrede draagt.  
Alles zal zwichten en verwaaien  
wat op het licht niet is geijkt.

Taal zal alleen verwoesting zaaien  
en van ons doen geen daad beklijft.  
Veelstemmig licht, om aan te horen  
zolang ons hart nog slagen geeft.  
Liefste der mensen, eerstgeboren,  
Licht, laatste woord van Hem die leeft

Ik wens u een goede Adventstijd toe met veel lichtpuntjes op  
weg naar Kerst.

Tot ziens in de gemeente.



## Heelheid

Ooit liep ik als jongetje voor de eerste keer een vermaning binnen. Dat doopsgezinden hun kerkgebouw zo noemen, dat wist ik toen nog niet, op het moment dat ik als achtjarige aan de hand van mijn moeder naar binnen ging. Boven de ingang van die vermaning in IJlst stond te lezen:



*Eenheid in 't nodige - vrijheid in 't onzekere - In alles de liefde*

Een tijdje geleden liep ik langs diezelfde kerk en zag nu pas goed wat er op de gevel staat: vrijheid in 't onzekere. Die zin heeft vast (ook) betrekking op de precare positie waarin doopsgezinden zich in het licht van de geschiedenis ooit bevonden, maar deze zin heeft ook betekenis wanneer ik hem betrek op mijn (geloofs)leven. De combinatie van vrijheid en onzekerheid lijkt tegenstrijdig, maar is dat beslist niet. En opeens moest ik denken aan een filmpje van de Ierse theoloog Peter Rollins. Hij gelooft niet in het beeld van een God die alles mooi, goed, heel en zoet maakt. Naar aanleiding van zijn boek *Verslaafd aan God* zegt hij: "Wij mensen lijken vooral op zoek te zijn naar zekerheid en de bevrediging van behoeften.

Van jongs af aan geloven we dat er iets is dat ons heel maakt, dat ons compleet maakt. Bovendien geloven we verhalen die ons zeggen dat wij weten hoe het zit, dat wij de antwoorden hebben. Ik denk dat het christendom ons uitnodigt om naar een plek te gaan waar we juist *niet* de bevrediging van behoeften ervaren. Waar we onze gebrokenheid omarmen en waar we beseffen dat we het geheim *niet* kennen. Dat we in het donker op de tast zijn en dat de wereld vol mysterie is. Dat klinkt niet als goed nieuws, maar als we in staat zijn dat te accepteren en het te omarmen, en de gebrokenheid van ons leven helemaal onder ogen te zien, dan worden we er niet meer door onderdrukt maar er in feite van bevrijd. Als we niet meer proberen te denken dat er iets is dat alle pijn en gebrokenheid weg zal nemen, dan hoeven we God niet meer te zien als product, als idool, als iets doods dat alles op de een of andere manier op zal knappen. God wordt niet gevonden in het weglopen van gebrokenheid, maar juist in het midden ervan. Je hoeft niet meer 'af' te zijn, of compleet. Ga liever houden van het niet-weten, van het mysterie, zodat je kunt leren te houden van imperfectie. Je kunt leren dat mens-zijn, met alle moeilijkheden en breekbaarheid, prachtig is. En dan kunnen we God ergens vinden, in het midden van die omarming".

Stop de ellende in je leven niet weg, loop er niet omheen, maar omarm alles wat er is als onderdeel van je zijn. God tovert je problemen niet weg, maar dat wil niet zeggen dat Hij er niet bij is. Daar dacht ik aan.....toen ik langs die vermaning daar aan de gracht liep.



Later die week was ik op bezoek bij iemand, waar we het hadden het over het lied "uren, dagen, maanden, jaren, vliegen als een schaduw heen". Zo tegen het einde van het jaar kan de gedachte je soms overvallen dat het alweer richting advent gaat en dan alweer Kerst en voordat je het weet is er alweer een jaar voorbij. Uren die als een schaduw heen vliegen, maar daar klopte volgens haar niets van. De tijd vliegt niet, de tijd schuift. En Fedde Schurer snapte dat ook, zoals zijn vertaling van dat lied laat zien: it skaad skoot oer it lân. De schaduw schuift over het land.

En dan vertelt ze hoe ze als jong meisje, wanneer ze in het land aan het spelen was, soms probeerde om voor een wolk uit te rennen, wanneer deze voor de zon dreigde te schuiven. Ze was er al snel achter dat dat haar meestal niet lukte. De wolken bewogen veel te snel, daar viel niet tegenaan te rennen! In plaats daarvan kun je beter de wolk opzoeken: aan de achterkant sta je weer in de warmte van de zon. Wat een mooi beeld vond ik dat. Het is levenskunst om zo naar de dingen te kunnen kijken, dacht ik.

Ze gaat verder. Mensen moeten niet wegllopen voor de narigheid die op hun pad komt, ook niet voor je eigen narigheid. Ontloop de confrontatie met je eigen rafelige kantjes niet. Ga er niet omheen, maar doorheen.

Heelheid is een illusie.

Als je die gedachte aankunt, kun je God vinden.

*Jelle Waringa*

Op 24 september jl. waren wij  
50 jaar getrouwd. Ds. Jelle bracht  
ons een prachtige bos bloemen.  
Hiervoor heel hartelijk dank. Ook  
voor de verdere felicitaties heel  
veel dank.



Sjoend en Hielkje Bruinsma

## **In Memoriam Hetty Hoornsman-Huizing** **26 mei 1947- 4 oktober 2021**

Henriette Eva Maria Huizing werd op 26 mei 1947 geboren in de stad Groningen. Het was niet zo'n rooskleurig begin. Het huwelijk tussen haar ouders was niet goed en hield al snel geen stand meer. Aanvankelijk ging Hetty naar haar vader, maar haar moeder ging daar niet meer akkoord. Er volgde een touwtrekkerij over de voogdij, met als resultaat dat ze toch bij moeder ging wonen en ze als vijfjarige naar Hippolytushoef verhuisde. Haar moeder trof daar een man die aan de afsluitdijk werkte, maar ook als seizoenarbeider bij boeren aan de slag kon. Het was geen vetpot, maar er ontstond toch een gezinssituatie en de stabiliteit die nodig was voor een kind.

Na de lagere school had Hetty graag door willen leren, het liefste naar de HBS en Kweekschool, maar dat zat er niet in. Ze ging naar de ULO en kon daarna aan de slag bij een grossier in Middenmeer, op kantoor. Jan Hoornsman werkte daar in het magazijn, en zo kruisten hun blikken wel eens, al leek het er aanvankelijk niet op dat Hetty veel interesse in Jan had. Als hij op zijn brommer langs te bushalte reed waar ze stond te wachten en naar haar zwaaide, kwam er maar weinig reactie van haar kant. Ze gaf geen boe of bah.

Dat veranderde in 1964 toen ze elkaar op de Wieringerkermis spraken en Jan vroeg naar haar terughoudendheid. Er volgde een afspraak uit om samen op de brommer naar de Floradagen in Den Oever te gaan. Ze had zich wat opgemaakt, haarlak in het haar....de regen in combinatie met die haarlak betekende dat Jan aan d'r is blijven plakken...

Jan en Hetty waren gek op elkaar en konden maar moeilijk van elkaar afblijven. En zo kwam het tot een huwelijk, in mei '67. Een kleinschalige festiviteit, want de bolling onder Hetty haar jurk wat niet iets om mee te koop te lopen volgens vader Hoornsman. In oktober werd Marcel geboren.

Aanvankelijk ging het jonge paar wonen in Wieringerwerf in een huisje van een aardappelboer, waar ze twee jaar bleven. Jan ging werken bij de coöperatie in Slootdorp, eerst in de winkel en later op de expeditie. Ze verhuisden naar Slootdorp, waar in '74 Machiel geboren werd en in maart '76 Bas. Jan aan het werk, Hetty thuis. Maar....ze had er moeite mee om zich nuttig te voelen. Wat doe je zo'n hele dag? Het huis was niet groot genoeg om er dagen mee aan het poetsen te zijn en ze verveelde zich eigenlijk wel. Gelukkig kon ook Hetty later werk vinden bij diezelfde coöperatie, werktijden afgestemd om het schoolrooster van Marcel.

Een jong gezin met twee liefhebbende ouders en drie jongens. Een plaatje, maar toch was het niet allemaal even makkelijk. Een paar dagen na zijn geboorte was Machiel in een couveuse terecht gekomen wegens ontwikkelingsproblemen. Er bleek tijdens de zwangerschap sprake te zijn geweest van een virusinfectie. De hersenontwikkeling van Machiel was niet zoals het hoorde. De dynamiek in het gezin is voor iedereen van tijd tot tijd moeilijk geweest. Soms leek het alsof er drie enigst-kinderen waren in het gezin Hoornsman. Marcel, de oudste, ging zijn eigen pad. Machiel had speciale zorg nodig en uiteraard ging veel van de beschikbare energie daar naar uit. Voor Bas, als de jongste, is dat soms moeilijk geweest. Wat is dan je positie als moeder? Hoe roei je met de riemen die je hebt, zorgend voor je gezin?

Hetty haar credo is toch vaak geweest: zelfstandigheid. Hetty wilde zichzelf redden, mogelijk als overblijfsel van haar vroege jeugd. Misschien was meer ondersteuning in het gezin die tijd best fijn geweest. Voor Hetty was zelfredzaamheid eenvoudiger dan hulp vragen, zo lijkt het. "Het was altijd goed", was Hetty haar antwoord wanneer je vroeg hoe het ging.

Maar goed was het lang niet altijd. Toen bleek dat ze diabetes had, kon ze soms kribbig kon zijn of zomaar boos. En toen een jaar of tien geleden ook Parkinson gediagnostiseerd werd, werd het leven er voor haar niet makkelijker op. Pas afgelopen december liet ze zich ontvallen dat het eigenlijk helemaal niet goed ging. Het ging ook niet goed. Haar stem werd steeds zachter, haar kracht liep achteruit, pijn, haar energie liet het afweten. Communicatie werd steeds moeilijker. Op 4 oktober overleed ze. Moegestreden, al zou je dat tegen haar niet moeten zeggen. Moe? Helemaal niet. Ik ga ervoor! Maar hoe moedig Hetty ook was, en hoe vastberaden om die rottige ziekte te baas te worden.....ze was op. Al wilde ze dat niet weten. De fysiotherapeut in Heerhugowaard was een lapzwans, dat die haar niet eens weer kon leren lopen. Ze wilde absoluut niet gezien worden als patiënt, als zielig, als lijdend voorwerp. "Ik ga weer naar huis", heeft ze steeds volgehouden, al was het voor iedereen wel duidelijk dat dat niet meer mogelijk zou zijn. De dood was geen optie en werd ook lange tijd niet geaccepteerd. Haar wil was veel sterker dan haar lichaam, al zag ze dat zelf niet.

Dat Jan en Hetty eind vorig jaar alsnog op verschillende plekken moesten wonen, was tragisch, ook nog in Corona-tijd met zeer beperkte mogelijkheden tot bezoek.

In mei van dit jaar verhuisde ze naar Zuiderwaard in Heerhugowaard, maar ze veranderde en contact werd steeds moeilijker.

Zo kwam er een einde aan een leven dat eigenlijk nog niet af was. Een leven vol liefde voor Jan, voor Marcel, Machiel en Bas en natuurlijk voor de schoondochters Paulien en Sandra en de kleinkinderen.

Wat tekende Hetty? Wat duidelijk naar voren kwam, was dat ze iedereen in zijn of haar waarde liet. Ook haar gevoel voor rechtvaardigheid. Bas herinnerde zich vooral ook haar genieten van mensen die binnenvielen. Dan werd er een pan soep gemaakt en gezegd 'Kom, pak een stoel, blijf je eten?'. Hij beschreef de zoete inval die het huis soms was, na het vakantiewerk. Hoe meer zielen, hoe meer vreugde. En ook daar werd er niet geoordeeld op persoon. Die reuring, daar genoot ze van. Er werd niet snel iets gek gevonden in huize Hoornsman.

Hetty was lid van onze doopsgezinde gemeente. Ze liep daar misschien niet de deur platliep bij de zondagse diensten, maar ze was wel trouw lid van de zusterkring. In de autoritjes daar naartoe, bleek ze geïnteresseerd in de onderwerpen en een diepere denker te zijn dan ze in eerste instantie liet blijken. En dat zeiden de kinderen ook: dat ze een drang had om zich te ontwikkelen. Dat ze zich maatschappelijk inzette voor Amnesty bijvoorbeeld.

Tijdens de dankdienst voor haar leven lazen we uit psalm 142. Psalmen zijn liederen uit de bijbel over de diepe afgronden van het leven of juist de hoge toppen. Rauwe teksten zonder valse vroomheid. Misschien paste dat Hetty wel: geen prietpraat en geen al te ingewikkelde theologie.

Mijn stem naar de Ene, het is schreeuwen.

Mijn stem naar de Ene, het is smeken

Waar ben je dan? Waar is die God waar ik op hoop?

Woede. Omdat het zo oneerlijk lijkt?

Omdat het zo godvergeten moeilijk werd om een menswaardig bestaan te leiden, terwijl het hoofd nog gewoon meedeed?

En ook:

Red mij toch van dit onheil,

dan steek ik Jou weer in de hoogte

Wie was die God voor Hetty? Ik weet het niet. Hetty liep niet zo te koop met haar diepste zielenroerselen. Maar dat ze iets met zich meedroeg wat haar troost in het leven bood, dat geloof ik wel. Die God is niet zo vastomlijnd als soms misschien gedacht wordt. We hebben allemaal onze eigen beelden bij dat wat ons overstijgt. Zo ook Hetty, die altijd zo zelfstandig wilde zijn. Maar heeft niet ieder mens ook het verlangen om soms gekend te zijn, om soms de regie even uit handen te kunnen geven? En ik kan me voorstellen dat de woorden uit deze psalm betrekking hebben op die laatste fase uit haar leven. Schreeuwen. Razen. Tieren, vanbinnen. De frustratie om niet meer te kunnen wat je wel denkt.

Wat moet het moeilijk geweest zijn om altijd quasi-positief te blijven. Is niet ieder mens ten diepste op zoek naar een veilige haven?

En wat kan het dan helpen om je te kunnen richten tot God - wie dat ook zijn mag.

Niet omdat die God onze ellende, ziekte of verdriet weg kan nemen. Maar omdat we een adres nodig hebben om met onze diepste gedachten aan te kunnen komen.

Om soms uit te schreeuwen hoe moeilijk je het vindt om altijd maar sterk te blijven.

Die psalm biedt misschien wel de kans om woorden te vinden voor een basisvertrouwen in het leven. Het vertrouwen dat we niet allen zijn en mogen weten dat het toch goed komt.

Dat vertrouwen noemen we God. En al sprak ze daar weinig over, het was wel belangrijk voor haar. Ik denk dat Hetty God niet zocht in een onmetelijk hoge hemel of in theologische leerstellingen van de kerk van ooit. Waar dan wel?

Misschien wel in de liefde voor haar gezin.

In de gesprekken op de zusterkring.

In de groei van vergeten groenten in haar tuin - Wat je in de winkel krijgt, daar weet je immers niks van.

In het kamperen in Denemarken, of Oerol. Dat zijn momenten in het leven die overweldigend zijn. Klein geluk wordt ervaren als een wonder. Momenten die je niet alleen aan je eigen inzet of talent te danken hebt, maar die je overkomen. Waarbij het voelt als een geschenk. Een godsgeschenk.

Jan en de kinderen hebben Hetty uit handen moeten geven.

Ik geloof dat dat kan in het vertrouwen dat het goed is. In het vocabulaire van mijn traditie: dat God zich over haar zal ontfermen. Hij die er was vanaf de dag van haar geboorte op 26 mei 1947 tot op de dag van haar sterven. Hij is er ook nu nog. Vandaag en morgen en alle dagen die zullen komen in ons leven met zijn pieken en zijn dalen

ds. Jelle Waringa



## Taizé

Op de zondagochtend van 31 oktober hadden wij in Schagen geen gewone eredienst, maar ds. Jelle Waringa had 's middags, aanvang 14.00 uur, een presentatie over Taizé georganiseerd. Nu had Jelle dat natuurlijk niet alleen gedaan, want aan het gereedmaken van de kerk is heel wat vlijtige arbeid van diverse broeders en zusters vooraf gegaan. Dat had tot resultaat dat de kerkzaal iets van de spiritualiteit van Taizé reflecteerde. Door de entourage, de verlichting, technische outillage enz. had de kerkzaal zeker iets van het evangelische karakter van Taizé ontvangen. Het aangename karakter en de goede sfeer werden nog versterkt door de bijzonder heerlijke drankjes en hapjes, welke aan de tafeltjes werden geserveerd. Alles begeleid door het welluidende pianospel van John.

Taizé is een klein dorp in een ruraal gebied, zo'n 100 km ten Noorden van Lyon. Daar is dus thans een bloeiende wereldberoemde oecumenische kloostergemeenschap van circa 100 broeders en van duizenden jongelui, die daar jaarlijks op af komen om iets mee te krijgen van de bijzondere geest aldaar. De gemeenschap is voortgekomen uit het werk van broeder Roger Schutz, die in 1940 in Taizé een huis had gekocht om er vluchtelingen op te vangen. Ds. Waringa vertelde enthousiast over zijn bezoek aldaar en toonde lichtbeelden om een en ander te illustreren. Ja, we zagen heel veel jonge mensen, die blijkbaar op zoek waren naar iets wat hen oversteeg, naar God wellicht, of naar Transcendentie zoals God in de filosofische vocabulaire wordt genoemd. Dat jongelui op zoek zijn naar een ontmoeting met het Goede, Schone en Ware

(zoals de Ouden zeiden) is zeer aan te bevelen en kan inderdaad leiden tot een bijzondere, religieuze of spirituele ervaring. Wij hebben in de Broederschap ooit een boekje gehad met de titel "Aangeraakt door de Eeuwige", zoiets moet het zijn. Dat kan natuurlijk overal gebeuren, maar een fijne omgeving zoals in Taizé is beslist een goede voorwaarde. Ik denk dat die broeders in Taizé daar goed over hebben nagedacht. Wellicht hebben zij zich verdiept in de contemplatieve psychologie en de praktische toepassing daarvan. Welnu, dat is zeer geslaagd en tot heil van iedereen, die zich daarvoor openstelt. Bizar is dat br. Roger tijdens een eredienst in 2005 door een verwarde Roemeense vrouw is doodgestoken. De spiritualiteit van Taizé staat in schril contrast met het denken, spreken en handelen van de hooligans op de tribunes van voetbalstadions. Volgens de oude kerkvader Origenes zullen die barbaren uiteindelijk ook nog wel gered worden, maar het ware toch beter dat zij terstond naar Taizé afreizen en zich bekeren tot een meer Doopsgezinde levenswijze.

Wij, de oudere leden van de gemeente, hebben geen behoefte aan een reis naar Taizé, want we zijn al bekeerd, maar voor jongeren, die nog zoekende zijn, kan een bezoek aan de communiteit van grote waarde zijn. Mogelijk ontstaat er iets van resonantie tussen het diepst van de individuele ziel met de geest van Taizé. De muziek en de liederen moeten dat nog versterken. Allen hartelijk bedankt voor deze buitengewone Zondagmiddag!

Ton van Harlingen

Regio bijeenkomst 3 november Dopersduin.

17.00 uur, langzamerhand druppelt iedereen binnen, QR code gecontroleerd, hm, toch even wennen, daaraan kun je merken dat corona nog steeds op ons loert!

Wat fijn dat we elkaar weer zien en kunnen spreken na zo'n lange tijd. Vreugde straalt van de gezichten. Met een groep van 25 kunnen we 17.30 uur naar de Mennozaal gaan, één grote kring, in het midden de grote kaars. Waldemar heet ons welkom en we stellen ons nog even voor. Daarna steekt Louise Pondman de kaars aan;" verbonden door het Licht dat iedere dag schijnt, het Licht dat straalt en verwarmt.

We zijn stil met elkaar en zingen Eva's Lied:

" Vol verwachting zijn wij gekomen,  
Om weer te weten waartoe wij bestaan  
Verstillend van binnen, verlangend te horen  
Het levende Woord dat opnieuw wordt geboren  
Waar mensen in aandacht en liefde verstaan "

Inleiding op het thema" Pluk de dag" "Als ik wist dat morgen de wereld zou vergaan, dan zou ik vandaag een appelboompje planten.."

( toegeschreven aan Maarten Luther)

Louise leest uit Matteüs 6 vers 25-34 , maak je geen zorgen voor de dag van morgen, want de dag van morgen zorgt wel voor zichzelf. Elke dag heeft genoeg aan zijn eigen last.

Waldemar leest een verhaal, Appelboompje van Karel Eykman, schitterend verhaal, maak je geen zorgen, 't komt goed? Eerste jaar geen vruchten, omhakken maar, geef het een kans, maak je geen zorgen.

Een boom planten voor de toekomst? Verleden, heden/nu, morgen, het zet ons aan het denken.

We zingen het etenslied: Thank you Lord for giving us food  
3x

Right were we are.  
Halleluja, praise the Lord 3x  
Right were we are.

We genieten van een verzorgde broodmaaltijd met heerlijke soep vooraf maar vooral van het eten met elkaar, zo gezellig!

Na het eten gaan we in drie groepen uiteen en denken na over het thema.

Onze groep maakt een keuze uit de drie vragen, waar plant jij een boom voor,

Wat een mooie verhalen komen er los, mooi dat het gedeeld wordt! Goed om met elkaar na te denken en het uit te spreken. Het is zomaar 19.50 uur dus snel nog even met elkaar afronden en zingen we nog:

De vrede van de aarde en de hemel zij geheel met jou:  
De vrede van rivieren en de zeeën, moge die zijn met jou.  
Diepe vrede kome over jou  
Gods vrede groeie in jou.

Dag allemaal wel thuis tot de volgende keer. Het is zeer de moeite waard om de Regio Bijeenkomsten te bezoeken, denkt u nu dat wil ik ook wel maar hoe kom ik er? Neem contact op met ons,

Els Hofman-Baardse 0623052373

## DOOPSGEZINDE HERINNERINGEN

Mijn Grootvader en Grootmoeder Stuurman, van de Lagendijk en later Pellekaanstraat waren al lid van de Doopsgezinde Gemeente Koog Zaandijk. Mijn Vader was dat ook en mijn Moeder Hervormd, maar zij is later ook Doopsgezind geworden.

In mijn jonge jaren, toen ik 8 á 9 jaar was, werden de 3 oudste kinderen uit het gezin door mijn Vader op Oudjaarsavond meegenomen naar de Doopsgezinde kerk op de Koog. Mijn Vader was volgens Ds. Boer de meest regelmatige kerkganger, hij kwam trouw elk jaar op oudjaarsavond en liet zich verder het hele jaar niet meer zien, maar desondanks had hij altijd veel contact met zijn doopsgezinde broeders en zusters. We zaten dan altijd in de bank waar neef Dirk later ook zat en ik nu ook soms zit. Jullie Grootvader zat hier ook werd er dan door Vader gezegd. Door de oudejaarsdiensten werden we langzaam met de kerk in contact gebracht. Er waren ook oudjaarsavonden dat we niet naar de vermaning in de Koog gingen maar naar die in Westzaan, Noorder Vermaning. Achteraf zeiden wij dat Vader dat met ons deed om de oudjaarsavond op te vullen. De wandeling Rooswijk Westzaan v.v. nam tijd en Vader hield niet van spelletjes doen en zo was het toch eerder 12 uur. Toch heb ik nog mooie wandelingen, bij volle maan en/of sterrenluchten, in mijn herinneringen, meegemaakt op de terugweg over het stille Guispad van Westzaan naar Rooswijk. Eigenlijk is die traditie, op oudjaarsavond met het gezin naar de kerk, tot aan mijn doop gebleven. Al begrepen wij in het begin van de dienst natuurlijk niet veel en helemaal niet omdat je bekenden zag

en die ook nog zag of hoorde zingen, iets waarvan wij vonden dat zoiets niet bij hen paste.

Omdat we, mijn broer en ik, ouder werden, vonden Ds. Boer en mijn ouders dat het tijd werd om ons eens naar een A.K.C.-kamp te sturen. Een echt Doopsgezind kamp van de Algemene Kamp Commissie. Omdat we altijd op het water zaten wilden we alleen naar het zeilkamp in Giethoorn. Dus op een avond kwam Ds. Boer daarvoor op bezoek. Belangrijk bezoek, voor we naar bed gingen zei Moeder al dat we niet mochten "klieren" en in geen geval naar beneden om naar de wc te gaan. De dominee kwam en dat was "hoog" bezoek. Toch kreeg ik door alle spanning wel "hoge nood" en moest dus naar het toilet hetgeen door Moeder verboden was. Na overleg met mijn broer Jan kwamen we tot de conclusie dat het beste was de plas in mijn leren klompsok te doen die op de slaapkamer lag. Deze handeling lukte wel maar al gauw bleek dat het langs de stiksels nogal lekte. Nu werd het een noodgeval dus moest ik toch met mijn lekke klompsok naar het toilet en zo gedaan. Maar mijn Moeder die mij natuurlijk al van de trap hoorde komen stond al onder aan de trap en haar woorden waren zodanig dat mijn Vader en de predikant ook onderaan de trap kwamen staan. Ik heb Ds. Boer nog nooit zo hard zien lachen, eigenlijk dacht je toen dat een predikant niet mocht lachen, als toen ik in pyjama met de lekkende klompsok van de trap afdaalde en deze in het toilet moest legen. In elk geval werden die avond, eigenlijk heel toepasselijk, de waterkampen in Giethoorn voor ons uitgezocht. Er gingen trouwens nog meer jongens uit de Koog daarheen.

Op de AKC zeilkampen waren er altijd 2 belangrijke groepen, Zaankanters en Friezen, jongens die al iets van zeilen wisten, aangevuld met eenlingen uit de drogere delen van het land, die alleen op ons commando iets moesten en mochten doen maar dat niet begrepen dus dat ook meestal niet deden. Er werden ook wedstrijden tussen de verschillende groepen gehouden. Tijdens één van deze wedstrijden zat bij ons ingedeeld in de punter, de hoofdleider van het kamp, een later bekende predikant uit Friesland, in totaal 6 personen. Toen we tijdens de wedstrijd op de eerste plaats lagen zei ik tegen de predikant dat dat mooi was vooraan te liggen en dan nog met 7 man aan boord. Hij reageerde niet erg en toen ik dat nog een paar keer noemde, 7 man, vond hij dat ik niet zo moest zeuren. Maar omdat we op Samen Eén, het kamphuis, altijd "Ik voel de Winden Gods vandaag" zongen, voor en na de maaltijd en ook als avondlied, kon ik citeren dat: "Christus zelf als Stille Gast in ons scheepje meereisde" en wij dus met zijn zevenen waren. Daar had dominee geen weerwoord op. Toch is hij later een goede predikant geworden. Trouwens door de zeilkampen in Giethoorn heb ik en had ik altijd nog contacten met broeders in den lande die toen ook deelnemers waren. Zelfs nog met onze grootste Friese concurrent uit die tijd.

Toen ik op de HBS zat sprak je natuurlijk ook andere Koogers en Zaandijkers waarvan enkelen vertelden dat ds. Boer zo spannend kon vertellen en dat hoorden ze dan "op catechisatie" bij hem. Dat maakte me toch nieuwsgierig dus toen ik thuis kwam en zei dat ik daar ook weleens heen wilde, denk ik nu, dat mijn Vader meteen naar de Hoogstraat is gefietst om mij daarvoor op te geven.

De catechisatie werd gegeven in de kerkenraadskamer en later in de bestuurskamer van de Johanna Elisabethstichting. De verhalen van Dominee Boer waren mooi en spannend en werden ook wat mystiek omdat dominee behoorlijk veel rookte en wij elkaar in de volledig afgesloten kerkenraadskamer nauwelijks meer konden zien en alleen de gedempte stem van dominee hoorden. Als enkelen van ons de verhalen niet meer interesseerden mochten ze van dominee op de galerij spelen, als we maar geen lawaai maakten want dan hoorde de koster dat en van hem mochten wij daar niet komen. Toch hebben deze catechisatieavonden er wel aan meegewerkt dat er op Palmzondag 22 maart 1959 zes jongelieden werden gedoopt. Dat na een soort examen op de donderdagavond daarvoor door 2 kerkenraadsleden en de predikant. Heel spannend, dominee had natuurlijk al verteld hoe je je belijdenis moest doen zodat de kerkenraad ermee akkoord ging, we moesten het Onze Vader uit het hoofd kunnen opzeggen en alle hoofdstukken uit het Oude en Nieuwe testament. Al had dominee Boer gezegd dat als je de eerste regels maar kende de kerkenraadsleden al gauw zeiden: "Laat maar zitten we horen al dat je ze kent". Ik begreep ook niet dat die 2 kerkenraadsleden zo serieus waren, de één was de vader van een klasgenoot van mij, een hele vrolijke vlotte vader en de ander zat met mijn vader bij de brandweer in Zaandijk en daar was het ook altijd: gezelligheid kent geen tijd. Voor mijn idee rijmde dat niet met de plechtigheid van het Belijdenis doen. Maar gelukkig is dat later allemaal weer goed gekomen de vader de vrolijke vader en de brandweerman de vrolijke brandweerman, alleen op zondag moesten ze zich even anders gedragen als ze in grijze streepjesbroek en



zwart colbert de dienst meemaakten en collecteerden. Toch had mijn toetreding tot het Doopsgezind geloof nog grote gevolgen want mijn schoonmoeder van huis-uit Nederlands Hervormd ging bij Ds. Wethmar in Zaandam op catechisatie en werd Doopsgezind en mijn Moeder die natuurlijk regelmatig contact had met Ds. Boer, liet zich van de Hervormde kerk over schrijven naar de Doopsgezinde Gemeente Koog-Zaandijk waar ze zich later ook sterk verbonden mee voelde. Toch ging het met mij na mijn belijdenis v.w.b. de kerk wat minder, je kreeg weer andere dingen aan het hoofd, verkering, sport, studie buiten de Zaanstreek, later onder dienst, trouwens toen ik belijdenis had gedaan waren er verschillende leeftijdsgenoten die zeiden: "Oh je bent zeker Doopsgezind geworden omdat je dan niet in dienst hoeft". Dat speelde helemaal niet bij mij, al heb ik altijd bewondering gehad voor de doopsgezinde jongens die wel dienst weigerden. Wel heb ik in mijn dienstitijd altijd een burgerfuncties bij Defensie gehad en nooit een geweer gehad, mijn burger collega-ambtenaren zeiden altijd: "Jij zit hier want doopsgezinden passen toch niet bij de troepen". Met kerstmis kregen we op ons militaire adres van Ds. Boer een kerstwens met een boek toegestuurd. Dat vond ik toch heel bijzonder van hem en heb ik erg op prijs gesteld zodanig dat ik de kaart nog altijd aan de muur heb hangen.

Met een Moeder en een Schoonmoeder die inmiddels helemaal Doopsgezind waren en een predikant waar ik het goed mee kon vinden, besloten Tineke en ik dat als we op 7 juni 1963 trouwden dat na de burgerlijke voltrekking in Zaandam dat dan ook door onze eigen predikant Ds. Boer in de Vermaning van de Koog zouden laten bevestigen en zo geschiedde.

Heel mooi. Het was trouwens ook eigenlijk mijn afscheidsdienst in de Koog. We gingen in Wormerveer wonen en ik ging met attestatie over naar de Doopsgezinde Gemeente Wormerveer.

Daar moest ik wel wennen. Een rechtzinniger gemeente dan Koog-Zaandijk en qua leeftijd van de leden over het algemeen ouder. Ik had ook het idee dat ze me wat links lieten liggen.

Jong en dan ook nog uit Zaandijk, geen echte

Wormerveerder, dat paste daar niet zo. Daarom ging ik op zondagmorgen andere dingen doen dan de Vermaning bezoeken. En toen dan ook op een donkere avond in 1965 de deurbel op de Koekoekstraat ging en Tineke opendeed en met een gefluisterde stem de kamer weer binnen kwam: "

Dominee Zwartendijk, zeker omdat je nooit meer in de kerk komt ". Dus ik me al wat voorbereidend naar de deur en dominee binnen genodigd. Wat bleek, er was eigenlijk wel een probleem in Wormerveer waar hij hulp voor zocht. Er was een Tunesische jongen In Wormerveer waar hij werk voor zocht zodat deze jongen ook een kosthuis kon betalen. Dominee vroeg of er misschien werk voor deze jongen zou zijn bij Stuurman Cacao, het familiebedrijf aan het Kalf. In die tijd was er een grote personeelsschaarste dus was men erg gretig om deze jongen in dienst te nemen. Zijn Vader was visserman en kapper in Tunesië maar zelf had hij die vaardigheden ook. Hij sprak natuurlijk geen Nederlands maar wel wat Frans en heeft nog vele jaren bij Stuurman Cacao gewerkt maar is later weer in zijn oude vak, kapper, gaan werken. Hij heeft nu nog steeds een kapperszaak. Hij heeft indertijd, ook door zijn instelling en aanpassingsvermogen, een doorbraak betekend bij Stuurman Cacao op het gebied van buitenlandse

werknemers. Het waren harde werkers die netjes werkten maar ook veel wilden leren. Ds. Zwartendijk ben ik door zijn actie erg gaan waarderen en toen hij in Den Haag beroepen werd vond ik dat voor hem heel mooi. Dat had hij verdiend ! Trouwens nog een voordeel van Ds. Zwartendijk zijn actie, toen ik vorig jaar in Wormerveer kwam te wonen, had ik meteen al een kapper.

Toen wij in 1975 naar het Friese Workum verhuisden was ik al zover dat ik wilde bedanken als lid van de Doopsgezinde Gemeente en niet met attestatie over zou gaan naar Workum. Maar toen we daar ons huis betrokken kwam al gauw onze naaste buurvrouw die op 400 m. afstand woonde met bloemen ter verwelkoming, en al pratende in dat eerste gesprek viel het woord Doopsgezind , zij waren dat ook, en haar schoonvader was de voorzitter van de kerkenraad in Workum en ik kreeg meteen de vraag eens de Vermaning te bezoeken. Dankzij dit bezoek aan de vermaning , vroeger een zoutkeet, nu een mooie schuurkerk uit 1694 , met 2 galerijen net zoals de Singelkerk in Amsterdam, ben ik nu nog steeds Doopsgezind. Trouwens met deze burens hebben we ook vele jaren meegeefietst met het Vermaningspad op Hemelvaartsdag. Een hele goede traditie in de Broederschap . Workum was een jonge levendige gemeente in de z. g. n. Kustcombinatie Workum-Hindeloopen en Makkum. De kerkenraadsleden hadden ook geen streepjesbroeken en zwarte jasjes. Nadat ik enige keren de dienst had bezocht werd ik er door de voorzitter van de kerkenraad op attent gemaakt dat er de volgende zondag na de dienst ledenvergadering zou zijn en dat ik daarvoor werd uitgenodigd.

In mijn onschuld ben ik daar heen gegaan, er moest ook een kerkenraadslid benoemd worden en er was door hen slechts 1 kandidaat gesteld, broeder Kees Stuurman, met de mededeling dat dat voor hem niet alleen een goede kennismaking met zijn Doopsgezinde broeders en zusters zou zijn maar ook met de Workumer gemeenschap. En de voorzitter had gelijk. Wij en onze kinderen hebben in Friesland dankzij de doopsgezinde kontakten een hele mooie tijd gehad , kerkenraad, Tineke "juffrouw" bij de Zondagsschool, kinderen op catechisatie en de oudste bij de Jongerenkring. En dan s' zomers kinderen naar de AKC-kampen in Giethoorn of in Friesland. Het kon niet op. In die tijd begonnen we op initiatief van onze predikant Ds. Knipscheer elk jaar omstreeks de langste dag een openluchtdienst( Tjinst oer it wetter=Dienst aan het water) te houden op een land bij een boerderij 't Kleaster, het Klooster, een bijnaam omdat in Menno zijn tijd daar ook diensten werden gehouden. We konden daar alleen per boot komen. Een ieder die een boot had nam de andere broeders en zusters mee. Voorgelezen werd er altijd uit de Martelaarsspieghel .Hele mooie en drukbezochte diensten. Vanuit deze diensten aan het water zijn er ook nog Zaanse Doopsgezinden voortgekomen. Wat was het geval: Een van onze Zaanse vrienden had zijn boot bij ons in de jachthaven liggen en lag dat weekend toevallig aan het land waar wij de dienst hielden. Dat was hun natuurlijk wel enigszins bekend. De jongste kinderen zagen opeens veel mensen in het land die op banken gingen zitten met een spreker daarvoor en die mensen gingen begeleid door een harmonicaspeler ook nog zingen .

De kinderen werden nieuwsgierig naar wat daar gebeurde. Ik had al vanaf mijn bank gezien dat 2 van de jongens langs de rietkraag kropen om van dichterbij te bekijken wat daar gebeurde en ik miste dus even de Martelaarsspieghel , en opeens liepen de jongens snel terug naar de boot en ik hoorde ze tegen hun ouders roepen: "Oom Kees is er ook bij". Later hebben we er nog veel plezier om gehad omdat één van de jongens Doopsgezind is geworden en ik dan altijd memoreerde dat dat gekomen is omdat hij de geest gekregen had bij de "Tsjinst Oer 't Wetter" daar aan de Oudegaster Brekken in Friesland. Omdat de predikant in Workum elke zondag 2 diensten had en dat 3 weken achter elkaar, besloten we al in de 70-er jaren om met de kerkenraad op de vrije zondag van de predikant, zelf de dienst te doen. Net zoals nu hier de Liturgiegroep. Het mooie in die tijd was ook dat het kerkenraadswerk meer op menselijke en geestelijke zaken gericht was. Het kerkgebouw bleef wel in stand dat was al van 1694 en Monumentenzorg deed het onderhoud. De penningmeester was ook de directeur van de plaatselijke bank dus dat kwam ook wel goed en de zusterkring verzorgde de adventsavond en het huishoudelijk gebeuren. En als we dingen hadden die lichamelijk inspannend waren wilde de jongerenkring dat wel oplossen. En met kerstmis als er een grote kerstboom met echte brandende kaarsen in de kerk stond, waren er altijd wel een paar jongens uit de catechisatiegroep die met emmers en natte sponzen op de galerij zaten om een eventuele brand in de kiem te smoren. En op Oudejaarsavond waren ze ook weer present. In Workum heb ik ook van de predikant geleerd dat als je verhuist altijd eerst 2 belangrijke dingen moet doen:

Aanmelden bij jouw kerkgenootschap, dan is er al snel een groep in jouw woonplaats die iets van je weet en ten tweede een bezoek aan de kapper dan hoor jij ook weer veel over de mensen in je nieuwe woonplaats. Dus daarom melde ik me vorig jaar al snel bij de Doopsgezinde Gemeente Koog Zaandijk en Westzaan want Wormerveer bestond niet meer en had meteen ook een kapper.

In 1991 verhuisden we van Workum naar Medemblik en ging ik met attestatie over naar de Gemeente met de lange naam: Barsingerhorn/Zijpe Noord-Zijpe Zuid—Wieringermeer/Medemblik. Er werd om de 14 dagen gekerkt, 1 maal Schagen 1maal Medemblik. In Medemblik was ik één van de 2 leden. De anderen kwamen uit de Wieringermeer Ik heb altijd de gedachte gehad dat Medemblik bij de combinatie met de lange naam gekomen is omdat het zo'n mooi schuilkerkje uit ca. 1700 heeft, leden en geld waren er eigenlijk niet. Een woning met een heel liefelijke kerkruijnte er achter. Als je daar binnentrad vergat je al snel de boze buitenwereld. Ik had daar het idee dat de preek altijd gehouden werd omdat het zo hoorde, na de dienst werd daar niet meer over gesproken maar ging men over tot de orde van de dag. Koffie en "buurpraat". Het gebouw, de vermaning en de koffie na de dienst waren naar mijn idee belangrijker dan de overdenking. Gelukkig kregen we na enige jaren een jonge predikante die er weer leven in bracht. Goede schriftlezingen en overdenkingen passend bij het normale leven. Heel mooi. Ook kwam de predikante met het initiatief een broederkring te vormen wat dan ook lukte. Een groep broeders met meestal interessante praat of een voordracht op hun bijeenkomsten.

En elk jaar op de laatste zaterdag van oktober naar de landelijke Broederkringendag ergens in den lande. Altijd druk bezocht. Omdat we in Medemblik éénmaal in de 2 weken dienst hadden ging ik de andere zondag regelmatig, op de fiets, om de aarde te sparen, naar de Doopsgezinde Gemeente Twisk, een hele kleine gemeente maar met een grote verbondenheid met de gemeenschap in het dorp. De predikant van Twisk, een combinatie met Nieuwe-Niedorp en Heer-Hugowaard, deed altijd de hele dienst uit het hoofd. Iets wat toch heel goed de aandacht blijft houden. Natuurlijk was het jammer dat hij 2 jaar geleden met emeritaat ging maar de kleine gemeente liet zich niet uit het veld slaan en heeft mede door de hulp van de A.D.S. weer een deelpredikant. Omdat wij in die jaren ook vaak in Friesland verbleven ging ik daar nog weleens naar de Doopsgezinde Gemeente Balk, een hele vriendelijke gemeente met vrij veel kerkgangers die heel wijs, vind ik, hun kerkgebouw, onder gebracht hebben bij de Stichting Noorder Vermaning waardoor na een verbouwing de kerk veel functioneler is geworden ook voor de gemeenschap van Balk maar daarnaast de lasten ook minder.. Omdat Balk, in combinatie met Stavoren, Warns en Woudsend ook niet elke zondag dienst had ging ik een ook wel naar de PKN gemeente in Sondel bij Ds. Stephan de Jong. Een kundige, vrijzinnig en interessante predikant( Zie ook eens: [www.stephandejong.nl](http://www.stephandejong.nl)) met een volle kerk en erbij nog een goed bezochte kindernevendienst. Mooi om mee te maken. In oktober 2020 verhuisde ik van Medemblik naar Wormerveer en ging het laatste doopsgezinde lid van Medemblik over naar mijn doopgemeente Koog-Zaandijk.

Hoewel er op dat moment geen kerkdiensten werden gehouden heb ik achteraf bedacht dat ik het niet beter had kunnen treffen. Natuurlijk eerst de bloemen maar nog meer de elke dag gemaalde Coronapapers. Iedere dag iets om te lezen en over na te denken en je gedachten te bepalen. Ik vond dat erg knap en het gaf mij meteen een goede indruk van het niveau van de Doopsgezinde Gemeente Koog-Zaandijk en Westzaan. Zo'n introductie had ik zeker niet gekregen met alleen de dienst en koffie na afloop. Wat ik ook in de Koog mooi vind, dat er dankzij al het werk van degene die dat regelt, elke zondag een andere predikant is. En dat geeft elke dienst weer iets nieuws. En dat geldt ook voor de organisten. Dat wekt toch meer nieuwsgierigheid en aandacht op. Behalve de zondagse diensten in de Vermaning beluister ik ook elke week Gelukkig De Mens een podcast van Wieteke van der Molen en Wiebe Dijkstra. Ook zeer de moeite waard. Een Aanrader.

Dit waren enkele Doopsgezinde herinneringen van mij, dankzij Ds. Boer in de 50-er en 60-er jaren, onze Doopsgezinde burens in Workum in 1975 en alle andere broeders en zusters in mijn Doopsgezinde leven.

Kees Stuurman





Van Herfst naar Kerst.

Zomaar onder je bord op Dopersduin, ik word daar vrolijk van;

Ik laat mij leunen in de wind  
En voel de herfst op mijn gezicht  
Een sluier zand scheert laag voorbij  
Ik doe mijn ogen stevig dicht

Draai me en loop gebogen  
En tel de schelpen op het strand  
Ik verzamel als een jutter  
Schatten die de zee geeft aan het land

De wind verwaait mijn zinnen  
Golven klotsen in mijn kop  
Vergezichten komen zo naar binnen  
Het licht dat speelt houdt hier niet op.

Een visser werpt zijn netten  
In de golven van de zee  
De branding brult : hier kom ik aan!  
Ik roep terug: wat neem je mee?

Het schuim spat op de duinen stuk  
In duizend spetters van geluk  
Nergens is de herfst zo fijn  
Waar anders zou ik willen zijn.

Gedicht: Gerard Dummer

Dan door naar Sinterklaas en verder naar Kerst.

Laten we hopen dat de kerstbroodmaaltijd van 19 december door kan gaan. We zoeken de kerstliederen weer op, zoveel liederen.

De liturgie commissie vindt het een aardig idee als u allen wat liederen aanlevert. Welk kerstlied zingt u het allerliefst of misschien heeft u er wel een paar. Geef de liederen door aan ds. Jelle Waringa 06-25290372 of Els Hofman 06-23052373.

In de afgelopen twee diensten heeft ds. Jelle ook naar de gewone liederen gevraagd, welk lied zingt u heel graag en waarom. Vaak zit er een verhaal bij, zo fijn als u dat wilt delen. Ds. Jelle gaat met die liederen aan de gang en daar horen wij meer van in de dienst.

Zet u toch alvast 19 december in uw agenda? Dan sluit ik nu af met een mooi "feist"

Twee soorte Kerst

Kerst - 't feist van dennebome  
't Feist van lichies en van groen  
Kerst - 't feist met knoïne en kalkoen  
Kerst - 't feist van glitter en sier  
't Feist van vraaie dage en plezier  
Kerst - 't feist weer ik al jare om bid  
't Feist laat 't sneeuwe helegaar wit

Kerst - 't feist voor are mense  
't Feist dat in de boibel staat  
Kerst - 't feist om neer te kniele  
't Feist dat zoveul dieper gaat  
Kerst - 't feist van eng'le kore

't Feist dat in de nacht begon  
Kerst - 't feist van skeipeherders  
't Feist van hemels licht en zon  
Kerst - 't feist van arme mense  
't Feist voor mense met een skuld  
Kerst - 't feist van welbehagen  
't Feist dat deer toe werd vervuld  
Kerst - 't feist van de geboorte  
't Feist dat God op aarde kwam  
Kerst - 't feist van de Verlosser  
't Feist dat Jezus 't op 'm nam  
Kerst - 't feist deer bai die kribbe  
Al veule jare 't mooiste feist weest  
Kerst - dat feist, dat bloift zitten in je  
geest.

Moge we op zoek gaan naar het Licht! Gaat u mee ?

Els



## Even een reminder:

In CONTACT van september deed ik een oproep. Misschien is dit aan uw aandacht ontsnapt, daarom in de herhaling:

Tijdens de afgelopen anderhalf jaar ontving iedereen om de week de papieren preek en dat is plotseling opgehouden. Opgetogen als we waren dat we weer fysiek bij elkaar konden komen, zijn we misschien wel iets te snel voorbijgegaan aan de vraag hoe we in contact kunnen blijven met hen die er om wat voor reden dan ook niet bij kunnen zijn.

In de kerkeradsvergadering van vorige week bleek dat ook wij geen eenvoudig antwoord op die vraag hebben. Moet de papieren versie van de dienst voortgezet worden? Moeten we iets gaan opzetten met video/internetverbindingen? Is het slechts een kwestie van vervoer en wilt u graag opgehaald worden? Alles kan, maar wat is verstandig? Daarom stel ik hier de vraag maar direct: hoe zou u verbonden willen blijven met de dienst op zondagmorgen?

Wilt u wel graag komen maar heeft u geen vervoer? Dan proberen we u op te halen.

Wilt u op uw eigen tijd de dienst op papier volgen? Dan kunnen we de preek op papier continueren. Laat u het weten? Ook als u andere goede ideeën heeft?

Jelle Waringa

**Als gevolg van het hoge aantal Covid19 besmettingen heeft de kerkenraad besloten alle geplande activiteiten voorlopig stop te zetten, zoals kerkdiensten, zuster-, broeder-, en bijbel kring.**

Op onze website proberen we U op de hoogte te houden van de ontwikkelingen.

<http://www.dgschageneo.doopsgezind.nl>